

GALERIE ONRUST AMSTERDAM

Maximilian Arnold | Jugoslav Mitevski Han Schuil | Toon Verhoef

13 april – 18 mei 2019

Vanaf 13 april toont Galerie Onrust werk van Maximilian Arnold, Jugoslav Mitevski, Han Schuil en Toon Verhoef. Vier kunstenaars die elk op hun eigen manier de grenzen van de schilderkunst aftasten en oprekken.

Maximilian Arnold

Maximilian Arnold (1987, Heidelberg, DE) tart met zijn grote collage-achtige schilderij ons waarnemingsvermogen. Door een kleine schets, opgebouwd uit fragmenten van bestaand werk, te scannen en sterk uitvergroot te printen op polyester, creëert hij een verrassend desoriënterende wereld. Door die als basis te gebruiken en daar opnieuw collage en verf aan toe te voegen, buitelen de verschillende lagen over en door elkaar heen terwijl ze tegelijkertijd door het polyester met elkaar zijn versmolten. Zo creëert Arnold een hedendaags trompe l'oeil, waarin hij refereert aan de eeuwenoude schilderkunstige illusie. En passant stelt hij daarmee de vraag hoe we in dit digitale tijdperk naar schilderijen kijken. En hoe je je daar als schilder toe kan verhouden.

Jugoslav Mitevski

De werken van Jugoslav Mitevski (1978, Brackenheim, DE) lijken vaak uit zichzelf te zijn ontstaan, zoals een fossiel of een opgedroogde aardlaag. Een verstilde compositie van barsten, rimpels en luchtballen, een natuurlijk schilderij, waar niemand de hand in lijkt te hebben gehad. Maar het tegendeel is waar. Mitevski werkt met materialen als beton en aluminium waarvan hij de eigenschappen bestudeert en het drogen, gieten en krimpen nauwgezet regisseert. Daarbij begeeft hij zich voortdurend op de grens van beheersing en toeval. Soms is zijn ingreep duidelijk

aanwezig. Met een geforceerde breuk, een contrasterende kleur of een haarscherpe lijn brengt hij zijn werk dan richting abstractie. Maar zo subtiel, dat je bijna wilt geloven dat ook deze ingrepen onderdeel zijn van een structuur die achter de zichtbare wereld ligt verscholen.

Han Schuil

Hoe abstract de beelden van Han Schuil (1958, Voorschoten, NL) ook ogen, zijn motieven komen uit de zichtbare werkelijkheid zoals striptekeningen, infraroodfoto's of wegmarkeringen. Door fragmenten daaruit te isoleren, te stileren en ze in een nieuwe context te plaatsen, creëert Schuil een compleet nieuwe realiteit. Daarin speelt hij naar hartenlust met schilderkunstige thema's als scherpte, diepte, illusie, licht en donker, en natuurlijk met de manier waarop hij de verf opbrengt. Soms lijkt het alsof hij de verf in dikke druppels op het beeld laat vallen. Meestal brengt hij die met marterharen kwastjes aan en maakt hij met huis tuin en keuken spuitbussen zachte overgangen. De structuurloze aluminium drager, die ook de kleur intensiveert, is daarbij essentieel. Bij een werk van Schuil vraag je niet meer af wat de oorsprong van het beeld was omdat hij alles in het werk heeft gesteld om je te laten geloven in de kracht van zijn nieuwe beeld – hoe onbegrijpelijk die ook is.

Toon Verhoef

Voor Toon Verhoef (1946, Voorburg, NL) is schilderen een kwestie van construeren. Het scheppen van een nieuwe werkelijkheid uit losse elementen die soms een zweem van herkenning oproepen: drijfhout, planken, kammen. Maar voor Verhoef zijn het vormen en structuren die met elkaar een nieuw – en vooral kloppend – verband aangaan. Eerst in een schets. Daarna, in het groot, op het doek. Een eigen (schilders)handschrift wil hij daarin zoveel mogelijk vermijden. Hij maakt afdrukken, werkt egaal met een brede kwast, dwingt de verf soms met zijn arm de goede richting op en trekt lijnen met behulp van tape – alsof hij slechts uitvoerder op afstand is, maar dan van zijn eigen werk.

Verhoef schildert niet alleen rechtstreeks op het linnen maar ook op een transparante huid van acrylbinder die hij later op het doek monteert. Zo ontstaat er een ruimtelijk, dynamisch en ook afstandelijk effect waarin vormen lijken te zweven, terwijl ze toch door Verhoef voor altijd zijn stilgezet.